

вѣка да има едно свето нѣщо въ душата си и да го пази. Той разбираше едва сега напълно, че въ душата на всѣкиго трѣба да се издига по едно свето нѣщо за да има какво да се пази. И спомни си той, като студентъ, колко пжти е приближавалъ прага на падението и колко пжти е избѣгвалъ далечъ отъ тамъ, благодарение образа на девицата, който светѣше въ него. . . Въ всѣкиго трѣба да има по една свѣщъ, която свѣти — инѣкъ може да се пропадне въ тъмата. Свѣщъ въ душа му бѣще образа на неговата Магнева,

И за пръвъ пжтъ въ него се яви мжчителния въпросъ: какво би сторилъ за да се отплати? Той се питаше, защото у него се бѣ загнѣздила отдавна друга една мисль, че той не е способенъ да даде щастие на жената, която би му станала другарка. Той обичаше Магнева, желалаше я съ все сърдце; а забелязваше, че кога сж срѣщнатъ, не искаше нищо да ѝ каже. Нѣщо пресича мисълта му. И това го караше да мисли, че ако единъ день тѣ се събератъ, той ще бжде утекчителенъ другаръ. А това той не можеше да понесе. Случваше ли се да бждатъ по-дълго на едно, това го уморяваше; а взе да се убеждава, че той може да обича много силно само кога сж далечъ единъ отъ другъ и че кога се на едно — всичко, което е възмечтавалъ съ такава топлина и блѣсъкъ, се губи. . . Той схващаше, че действителността въ живота е много уморителна: че хубава и чаровна е мечтата. . . Че въ Магнева той обожаваше своята мечта, а не самата Магнева.. Тия мисли го привличаха и той дирѣше пжтя на примирението. И сега, когато неговътъ другаръ му разказа цѣлия си животъ и се разплака, той бѣ готовъ да му разкаже своитѣ борби, по своята чиста любовъ и да чуе нѣщо, което би му показало спасителенъ пжтъ.

Ала Боянъ Андреевъ, следъ като се изплака, скочи, взе си книгата и тръгна къмъ село. Той сякашъ се срамуваше отъ себе си.